

MOHAMMED
AL-OMEISI
Yemen

MOHAMMED
AL-TALMAS
Palestine

MOHAMMED ALAA
AL-SAWALHI*
Palestine

MOHAMMED ALI
HAMOUD AL-DAWI
Yemen

MOHAMMED
IMAD AL-SULTAN
Palestine

MOHAMMED
MANSOUR
Palestine

MOHAMMED
NOUFAL
Palestine

MOHAMMED
QREIQEH
Palestine

MOHAMMED
SALAMA
Palestine

MUKESH
CHANDRAKAR
India

MURAD HALBOUB
AL-FAQIH
Yemen

MUSAB
AL-HATTAMI
Yemen

NIMA
RAJABPOUR
Iran

NOUREDDINE
ABDO
Palestine

OLENA
HRAMOVA
Ukraine

OMAR
AL DIRAWI*
Palestine

OSAMA
BALOUSHA*
Palestine

QAIS ABDO
AHMED AL-NAQEEB
Yemen

RASMI
JIHAD SALEM
Palestine

SAED ABU
NABHAN*
Palestine

SALEH
AL JAFARAWI
Palestine

SALEH
BAYRAMI
Iran

SAMI MOHAMMED
HUSSEIN AL-ZAIDI
Yemen

SARI MAJID
AL-SHOEFI*
Syria

SULEIMAN
HAJJAJ
Palestine

SURESH
RAJAK
Nepal

TAJ AL-SIR
AHMED SULEIMAN
Sudan

TETYANA
KULYK
Ukraine

TURKI
AL-JASSER
Saudi Arabia

YAHIA
BARZAQ*
Palestine

YAHYA
SOBEIH
Palestine

YEVHEN
KARMAZIN
Ukraine

YOUSSEF SHAMS
AL-DIN AL-BAHRI
Yemen

IN 2025 WERDEN 93 JOURNALISTEN GEDOOD BIJ DE UITOEFENING VAN HUN WERK

Journalisten worden wereldwijd steeds vaker vijandig tegemoet getreden. In 2025 werden ten minste 93 journalisten gedood tijdens de uitoefening van hun werk, in 15 landen. Meer dan de helft van die doden viel in Palestina, en het Committee to Protect Journalists (CPJ) stelt dat Israël vaker gericht journalisten heeft gedood dan het leger van enige andere regering sinds de registratie daarvan is begonnen, waarmee de vrije verslaggeving met uitroeiing wordt bedreigd. In de hele wereld worden mensen die zich inzetten om betrouwbare informatie te leveren, aangevallen, ontvoerd en gevangen-gezet. In combinatie met de stroom aan desinformatie en het afknijpen van de inkomsten van de onafhankelijke pers, vormt dit een gevaar voor vrijheid en democratie.

Namen met een asterisk (*) waren fotojournalisten. Het genoemde land is de plaats waar de journalist volgens betrouwbare bron is gedood. Zie disclaimer in colofon.

WORLD PRESS PHOTO 2026

World Press Photo verbindt de wereld met de verhalen die ertoe doen, door uitmuntend werk van fotojournalisten en documentairefotografen van over heel de aardbol te presenteren.

In 2026 bekroonde een onafhankelijke jury 42 inzendingen van 3747 fotografen wereldwijd. De beslissingen werden gemaakt op basis van

beeldkwaliteit, verteltechniek en aandacht voor diversiteit; en brachten lokale stemmen, toewijding en een scala aan stijlen naar voren. De verhalen gingen over machtsoverschrijding, klimaatcrisis en conflict, maar ook over verzet, wederopbouw, herstel en de waardigheid van veerkracht.

WINNAARS PER REGIO

AFRIKA

- 008 Enkel beeld
- 020 Series
- 038 Langetermijnprojecten

NOORD- EN MIDDEN-AMERIKA

- 128 Enkel beeld
- 140 Series
- 158 Langetermijnprojecten

WINNAARS EN JURY

- 249 Foto van het jaar
- 252 Finalisten
- 253 Bio's jury's en winnaars
- 260 Internationale jury

WINNAARS PER REGIO

AZIË-PACIFIC EN OCEANIË

- 048 Enkel beeld
- 060 Series
- 078 Langetermijnprojecten

ZUID- AMERIKA

- 168 Enkel beeld
- 180 Series
- 198 Langetermijnprojecten

OVERDENKINGEN VAN DE JURY

- 045 Effect
- 085 Weerbaarheid
- 125 Auteurschap
- 165 Expliciete inhoud
- 205 Achter de camera

WINNAARS PER REGIO

EUROPA

- 088 Enkel beeld
- 100 Series
- 118 Langetermijnprojecten

WEST-, CENTRAAL- EN ZUID-AZIË

- 208 Enkel beeld
- 220 Series
- 238 Langetermijnprojecten

ALGEMEEN

- 004 Voorwoord
- 245 De waarde van het getuige zijn
- 261 Hoe we de bijdragen toetsen
- 261 Regio's en categorieën

JOUMANA EL ZEIN KHOURY
EXECUTIVE DIRECTOR, WORLD PRESS PHOTO

VOORWOORD

Wereldwijd staat de persvrijheid onder druk. Op sommige plaatsen wordt ze langzaam uitgehold, door middel van wetgeving en intimidatie. Op andere plaatsen wordt ze openlijk aangevallen door middel van censuur, geweld of het strategisch overspoelen van de openbare ruimte met desinformatie. In een dergelijk klimaat lopen het voortbestaan en het belang van de pers groot risico.

Ik merk dat ik, als lid van een organisatie die het woord *Press* in haar naam draagt, steeds weer terugkeer naar de fundamentele vragen: wat is de pers vandaag? Wat betekent ze in verschillende delen van de wereld? Wie bepaalt haar, wie beschermt haar, wie belaagt haar? En voor een organisatie waarvan fotojournalistiek de kern vormt, volgt dan onvermijdelijk de vraag: is de fotojournalistiek nog relevant? Kan ze overleven?

Gedurende het afgelopen jaar heb ik, als onderdeel van onze voortdurende inspanningen om de standaarden te bepalen en het werkveld te overzien, gesprekken gevoerd met foto-redacteuren van nieuwsorganisaties uit verschillende continenten. Op een zeker moment vroeg ik hun: hoe bewaar je, in een wereld die zo gepolariseerd en gecompliceerd is als de onze, het evenwicht in de verslagen en verhalen? Hoe laat je zien dat je er niet bent om partij te kiezen, maar om verhalen te vertellen zoals ze zijn? Hoe ga je om met de onrust die je als medium voor het vertellen van verhalen dagelijks tegenkomt?

Hun antwoord was even eenvoudig als diepzinnig: we doen ons best. We houden vast aan onze ethiek, onze toewijding aan het vertellen van de waarheid, en aan onze waarden. En als we het de ene dag mis hebben, corrigeren we dat de volgende dag.

Op dat moment realiseerde ik me iets. Als World Press Photo krijgen we maar één kans.

Misschien klinkt het voor de hand liggend, maar als je intensief met je werk bezig bent, onthullen sommige waarheden zich maar langzaam. Een krant komt dagelijks uit. Wij bekronen verhalen jaarlijks. Onze selectie vormt de weerslag van een jaar, een referentiepunt. Er is geen 'volgende editie' om het evenwicht of het kader bij te stellen.

Dat besef vergrootte mijn respect voor het proces achter elk bekroond verhaal.

De selectie wordt gemaakt door een onafhankelijke jury die alles streng en gewetensvol bekijkt. De debatten zijn grondig, genuanceerd en soms complex. En toch is het vooral de intentionaliteit achter elke beslissing die opvalt. Vooral dit jaar.

De intentie om compromisloos vast te houden aan technische uitmuntendheid. De intentie om mensen en gemeenschappen met waardigheid en menselijkheid te vertegenwoordigen. De intentie om een diversiteit aan visuele stijlen en stemmen uit alle regio's te omarmen. De intentie om zware verhalen in evenwicht te brengen met verhalen over hoop en veerkracht. En bovenal de intentie om het plaatselijke, regionale en internationale belang van elk verhaal te erkennen.

De bekroonde verhalen van dit jaar laten deze intentionaliteit zien.

Er is intentionaliteit in het bekronen van een beeld van een panda – niet omdat het schattig is, maar omdat het bewijst dat er nog panda's in het wild leven. In een tijd van milieudreigingen is bewijs cruciaal.

Er is intentionaliteit in het bekronen van de Foto van het Jaar: een hartverscheurend moment buiten een gerechtshof in New York City, waar een man die wacht op een hoorzitting over zijn immigratiestatus door ICE-agenten

wordt weggehaald bij zijn dochters. Het beeld lijkt misschien op andere beelden die we de afgelopen jaren hebben gezien, maar de jury herkende het als een bepalend moment, een ground zero van een bredere migratiecrisis. Het werd niet alleen bekroond omdat het plaatsvond in de Verenigde Staten en niet alleen vanwege het politieke klimaat rondom de tweede ambtstermijn van president Trump, maar omdat het draait om een mens in het brandpunt van het beleid. Omdat het ons eraan herinnert dat de gevolgen van beslissingen, genomen in één land, doorklinken in heel de wereld.

In alle bekroonde verhalen voelde ik nog iets; een rode draad.

Poëzie.

Niet in de romantische betekenis, maar in de zorgvuldige compositie, in het geduld van de waarneming, in het respect dat ze hebben voor de gefotografeerden. Een kalme poëzie geworteld in menselijkheid, en bovenal in waardigheid.

Waardigheid in het portret van Doña Paulina, overlevende van seksueel geweld in Guatemala, die 40 jaar later een rechtszaak won waarmee zij en 35 andere vrouwen erkend werden als overlevenden. Waardigheid in een beeld uit Gaza, waar een gezin rond een tafel zit tussen het puin van hun stad en hun verwoeste appartement, en ondanks alles wat het verloren

heeft de stoelen heeft opgesteld en de tafel heeft gedekt om gezamenlijk het vasten te verbreken tijdens de ramadan.

Dit zijn geen beelden van alleen maar wanhoop. Het zijn beelden van veerkracht. Ze laten zien dat de mensheid niet alleen verdraagt, maar ook volhardt.

Goed, maar is de fotojournalistiek nog relevant?

Als relevantie betekent dat ze ons helpt scherp te zien op momenten van verwarring, dan ja.

Als relevantie betekent dat ze de macht verantwoordelijk houdt terwijl ze de waardigheid van de meest getroffen en waarborgt, dan ja.

Als relevantie betekent dat ze een gedeelde ruimte schept waar mensen van overal ter wereld kunnen stilstaan, kijken, voelen en denken, dan ja.

In een van beelden verzadigde wereld is het vertellen van betrouwbare visuele verhalen niet achterhaald. Het is essentieel.

En als u de tijd neemt deze foto's werkelijk te bekijken, erbij stil te staan, ze te bevragen, ze de kans te geven u te raken, dan hoop ik dat u tot dezelfde conclusie komt als ik:

Hoe kan het dat ooit niet zijn?

AFRIKA

ENKEL BEELD

Tijdens de Apartheid was ballet het privilege van de witte cultuur waartoe mensen van kleur geen toegang hadden. Vandaag biedt de Joburg Balletschool gesubsidieerde opleidingen voor kinderen met een sociaal-economische achterstand, uit plaatsen zoals Soweto, Alexandra en Braamfontein. Ouders beschrijven het kijken naar de balletles van hun kinderen als iets wat ze nooit voor mogelijk hadden gehouden.

IHSAAN
HAFFEJEE

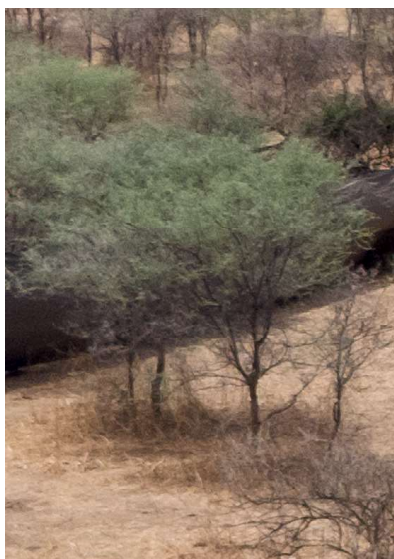
JOBURG BALLETSCHOOL

Jonge leerlingen van de Joburg Balletschool op de trap van het Soweto Theater, tijdens hun eindejaarsoptreden.
Soweto, Zuid-Afrika, 7 december 2025 / Ihsaan Haffejee, voor GroundUp

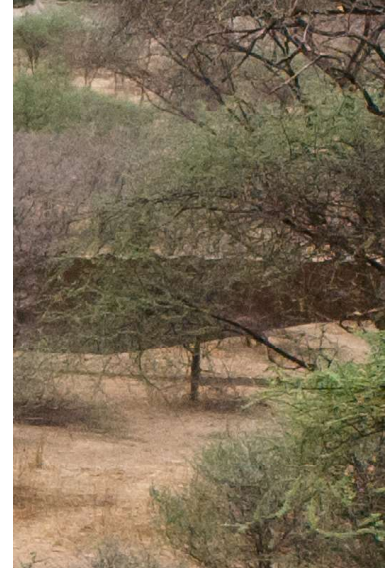

ENKEL BEELD

ALS DE REUZEN VALLLEN

In 2025 gaf de regering van Zimbabwe opdracht tot het afschieten van 50 olifanten in het Savé-dal-reservaat. Het besluit volgde op het afschieten van 200 olifanten in 2024. De autoriteiten vonden dat de groeiende populatie groter was dan het land aankon, waarmee het conflict tussen mensen en wild verergerde. Door de droogte gingen de olifanten op zoek naar voedsel en water en zo kwamen ze dichterbij de mensen. Natuurbeschermingsorganisaties ontkennen de bewering dat er sprake is van overbevolking en veroordelen het afschieten. Ze hebben hun bezorgdheid geuit over het feit dat de sociale structuren onder de olifanten worden tenietgedaan en dat de overlevende dieren getraumatiseerd zijn, waardoor ze agressiever zouden kunnen worden tegenover mensen.

HALDEN KROG

Professionele jagers schieten een familie van olifanten af die daarvoor is aangemerkt.
Sango Wildreservaat, Zimbabwe, 23 oktober 2025 / Halden Krog, voor *Daily Mail*

ENKEL BEELD

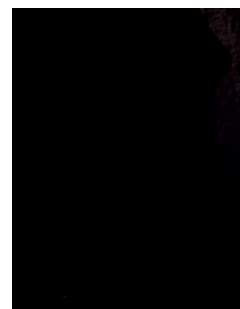

Tienduizenden Keniaanse vrouwen migreren naar Saoedi-Arabië om in de huishouding te gaan werken, waar velen van hen te maken krijgen met misbruik, waaronder inhouding van paspoorten en onthouding van loon. Terwijl ze daar werkte, verborg Edith Magomere Ingasiani haar zwangerschap; ongetrouwde vrouwen die een kind krijgen kunnen gearresteerd worden. Ze baarde haar dochter Blessings alleen, in januari 2016, en voedde haar in het geheim op. Toen Edith probeerde naar haar thuisland Kenia te reizen, raakten zij en haar kind in een bureaucratisch niemandsland verzeild, omdat Blessings geen papieren had. In 2024 konden ze eindelijk terug. 'Thuis is altijd het antwoord', zegt ze. 'Het heeft ons acht jaar gekost om er te komen.'

KIN NIET

KIANA HAYERI

DEREN DIE BESTAAN

Edith Magomere Ingasiani en haar dochter Blessings Iminza (9), in hun huis. Blessings is geboren in Saoedi-Arabië, zonder geboortebewijs. Vihiga County, Kenia, 30 augustus 2025 / Kiana Hayeri, voor *The New York Times*

